

צריך להתגונן להצטייד בנשק, זהו צורך הולך וגובר. ה A.J. -הצבא היהודי, אשר כבר היה קיים נעשה מאוד פעיל. כולנו נשבענו אמונים. "אני נשבע אמונים לצבא היהודי ולהשמע להוראות מפקדיו". אני לא זוכרת את שאר השבועה. עבורנו הצעירים זו היתה חוויה מרשימה. הינחנו יד על התנ"ך, החדר היה חשוך, רק נר קטן בוער ויכולנו להבחין בדגל שלנו. עד היום אינני יודעת מי היה בחדר. סוד ...

קבוצות התאמנו בנשק, הם יהיו "הרוצחים" ואנחנו הבנות, צריכות להכין את השטח. להכיר את הדמות שיש לחסל, את יציאותיו וכניסותיו וכל מעשיו. לעקוב משך מספר ימים אחר המטרה ולאסוף מידע. אסור היה שהמשימה תיכשל, ובזמן האירוע לחפות על הבנים כדי שיוכלו לברוח מהאזור. כמובן שגם חיינו היו בסכנה, אבל סכנה כזו רבצה עלינו כל הזמן.

המשכתי בביקורי אצל אלפרד במחנה. הייתי מביאה לו חבילות עם ירקות טריים שדי קשה היה להשיגם, מאידך הוא היה מקבל חבילות יפות מאוד מהצלב האדום. הוא היה נותן לנו קופסאות שימורים וסיגריות אנגליות. כאשר הייתי בנסיעות אחי מרסל היה מחליף אותי בביקורים אצל אלפרד. לאסירים אסור היה לתת דברים למבקרים. אביו של אלפרד תפר את הקצוות של שני צעיפים דבר שיצר בכל קצה מעין כיס. כאשר היינו באים לביקור הוא היה מנשק אותנו ותוך כדי כך מעביר מצווארו לצווארנו את הצעיף עם קופסאות השימורים, ולוקח מאיתנו את הצעיף הריק. מרסל היה מקבל יותר קופסאות. היו לו מכנסיים מאוד רחבים (knickerbockers) אשר בקצה שלהם למטה היו צמודים לרגל וסגורים, כך שהוא היה יכול להכניס למכנסיים עוד קופסאות.

יום אחד בדיוק ביציאה מהמחנה, ממש ליד המשמר הגרמני, התפוצץ צד אחד של המכנסיים עקב משקל קופסאות השימורים שהיו בו והם נפלו ארצה. מרסל היה זריז מאוד, הוא הרים את הקופסאות וברח כל עוד נפשו בו ובטרם הצליחו הגרמנים לעכל את אשר קרה. כמו תמיד הוא היה אמיץ אבל גם בר מזל.

באחד מביקורי במחנה, אביו של אלפרד ביקש ממני לבדוק מה מצב הריהוט והחפצים שהם השאירו במחסן בפריז. מהר מאוד התחבבתי על שוערת הבית, ובעזרת סכום כסף לא מבוטל מצידו, היא הסכימה להשכיר לי חדר כמחסן. בהמשך אף חתמתי חוזה עם בעל הדירה תחת השם – JACQUELINE GAUTHIER חוזה זה עדיין ברשותי. רציתי להוציא מהדירה של הורי חפצים שונים שהיו יקרים להם. לצורך כך צריך היה לחזור לדירה שלנו אותה מרסל ואני עזבנו לפני הרבה זמן. גם כאן צריך היה לשחד את שוערת הבית מאחר ולא היה לי מספיק כסף נתתי לה רהיטים, בגדים וחפצים שונים. שוערת הבית לא יכלה למנוע מאתנו להיכנס לדירה אבל היא יכלה להלשין עלינו. לא היה עלינו את הטלאי הצהוב, אסור היה לנו על פי החוקים שהוצאו אז להוציא חפצים מהדירה.. אבל היה לנו מזל רב.

שכרתי עגלה עם שתי מוטות עץ בולטות בחלק הקידמי, ומישהו עומד בין המוטות ומושך בעגלה (כמו ריקשה). הוצאנו מהדירה את תנור הגז, מזרונים, מספר כסאות, מזנון קטן ועוד כמה רהיטים קטנים. כלי בית, דברי זכוכית, דברי כסף, מגבות, מפות ואינני יודעת מה עוד.

כמה נהדר היה לו היה לי סוס או חמור כדי למשוך את העגלה. אך לצערי, זאת הייתי אני שהייתי צריכה לסחוב אותה ומרסל דחף מאחור. הלכנו מ SAINT OUEN -ועד RUE ARCHEREAU הלורך וחזור כ- 14 ק"מ וכך עשינו שלוש פעמים.

אני שואלת את עצמי כיום כיצד עשינו זאת שנינו לבד, הדירה ב SAINT OUEN -היתה בקומה השלישית ללא מעלית והדירה השניה בקומה הראשונה. את ההעברה עשינו ביום מאחר ובבילילה